

„Čemu zvoni?“ je mislil Janček, in postalo mu je zopet tako težko pri srcu. Biserna solza mu je pripolzela na lice . . . ah, Janček se je prestrašil te solze!

„Kajne . . . sveta Marija, mati božja . . . kajne, saj ni res? Mamica je zdrava in se smeje veselo, ker je zunaj pomlad . . . Samo trudna je, pa je šla ležat in se je napravila v najlepšo obleko, v roke pa je vzela molek, da bo molila k tebi, Marija . . .“ In Janček se je potolažil, in solza se mu je posušila. Še enkrat se je ozrl zaupljivo, s pritajenim strahom v Marijo, ki se mu je nasmehljala tako prijazno, pa je odhitel iz cerkve. Na cesti je dohitel cerkovnika, starega moža, ko je počasi stopal od cerkve.

Cerkovnik je zrl za utolaženim dečkom, in v njegovem srcu je vstala dobrodušna želja: „Bog te preskrbi, sirota!“ Zavil je v župnišče tik ceste, in pripolzele so mu solze na uvela lica. To so bile solze usmiljenja, ki jih tako malo pozna trdi svet.

Janček pa ni videl solz cerkovnikovih. Bilo mu je sladko pri srcu. Še vedno je mislil na smehljajoče lice Marijino, na njene šepetajoče ustnice, na njene zaupne oči . . . in ničesar hudega mu ni prišlo na misel. Spomnil se je tudi svoje ljubljene mamice doma: Trudna je in leži, črn molek ima v rokah, ob glavi pa gorita dve sveči — kakor ob praznikih v cerkvi. In dobra mamica je vesela in zadovoljna, ker je zunaj pomlad . . .

Stopil je čez prag, stopil v izbo. Tekel je povedat dobri mamici, da je bil v cerkvi in da je molil. Ali mamica se ni zmenila zanj.

„Mamica, za vas sem tudi molil . . . slišite?“

Mamica se ni zmenila zanj . . .

„Ali spite, mamica? . . . Saj ne spite, ker se smejete.“

Mamica se je smehljala z grenkim nasmehom. Pogledala pa ni sinku v obraz. Nič več je ni Janček nadlegoval z vprašanji. Šel je na travnik in je trgat rože Mariji. „Mamica jih ponesó“ — tako je mislil — „na njen oltar, ker je uslišala mojo molitev in jim je dala zdravje.“ — — —

Sirotni otrok! Marija je pač uslišala tvojo molitev in je podelila dobri mamici zdravje in veselje in večno srečo v nebesih . . . A. P. *Grigorjev.*

Škrjančku.

Čez dobrovo tiho
Pesem se glasi,
Ej, škrjanček drobni
Pesem gostoli.

Ej, škrjanček drobni,
Le radostno poj,
Razveseli s sladkim
Spevom srček moj!

Sokolov.

